

תת"ע (חדרה) 11278-05-23 - מדינת ישראל נ' טליה אנקונין

תת"ע (חדרה) 11278-05-23 - מדינת ישראל נ' טליה אנקונין שלום חדרה

תת"ע (חדרה) 11278-05-23

מדינת ישראל

נגד

טליה אנקונין

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[09.07.2025]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי באסמכתאות המצורפות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

המדובר בדו"ח מספר 10251953443, בגין עבירת נהיגה כשרישיון נהיגה פקע למעלה משנתיים מיום 19.02.23. דו"ח מסוג הזמנה לדין שנמסר במעמד ביצוע האכיפה בו זומנה המבקשת ליום 11.06.23, וגזר הדין ניתן במועד זה בהיעדר.

המבקשת טענה כי לא התייצבה לדיון בשל תיאום מול עורך דין, אשר היה אמור להתייצב מטעמה. לעניין זה נקבע אך לאחרונה בעפ"ת (חי') 23318-02-25 (כבוד השופט אריאלי) כי אין בטענת בלבול או שכחה כדי לבסס חשש לעיוות דין וכן אף לא טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו (ראו רע"פ 9142/01 סוראיה נ' מדינת ישראל, 02.10.2003, פסקה 8).

למעשה, עיקר הבקשה נעוץ בהתרשלות בא כוחה הקודם של המבקשת. במקרה זה מן הראוי היה לקבל את התייחסות בא כוחה הקודם בקשר לטענותיה על כשל בייצוג. נקבע כי אין זה מן המידה להטיל רפש בעורך הדין הקודם מבלי לאפשר לו לדעת על כך ולהגיב. הנטל הוא על המבקשת ואל לה לפרוק אותו מעצמה אל כתפי הזולת. (ראו לעניין זה רע"פ 8013/13 מסעוד נ' מדינת ישראל (18.12.13) פסקה 12).

באשר לעיוות הדין, טענותיה של המבקשת אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה נטענו בעלמא וללא תימוכין, היות שכלל לא צורפו אסמכתאות רלוונטיות.

נקבע כי גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. ראו ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (4.9.2007).

טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, 25.03.2018). למעלה מן הצורך בחנתי בשנית את מידת העונש - אכן פסילה בת 10 חודשים אינה קלה ואולם אין לה למבקשת להלין אלא על עצמה; אדם הנוהג ללא רישיון נהיגה בתוקף למעלה משנתיים מהווה סיכון ממשי למשתמשי הדרך. מדובר בענישה המינימלית מחויבת המציאות שיש להשית לבל יעבור מסר של סלחנות כלפי עוברי החוק. יואר, כי העונש שהושת על המבקשת הוטל בהלימה לעברה התעבורתי, תוך הפעלת פע"ת בת 3 חודשים מתיק 8446-03-23 במצטבר.

לא מצאתי בין יתר נימוקי הבקשה הצדקה לביטול גזר הדין ואף לא התייחסות לשיהוי הניכר שבהגשת בקשה זו, כשנתיים.

מעיון בנט המשפט, עולים הנתונים הבאים:

ביום 11.06.23 ניתן גזר הדין בהעדר.

ביום 10.04.24 בחלוף 10 חודשים ממועד מתן גזר הדין, הוגש יפוי כח בתיק.

ביום 23.01.25, בחלוף כשנה וחצי ממועד מתן גזר הדין הוגשה בקשה לאישור הפקדת רישיון על פי תצהיר. אישור הונפק במועד זה כנדרש.

ביום 20.05.25 בחלוף כשנתיים ממועד מתן גזר הדין, הוגשה בקשה זו לביטולו. על אף השיהוי הניכר, לא הוטעם מדוע לא הוגשה הבקשה במועד, או למצער בכל אחד מן המועדים בהן הוגשו בקשות ומסמכים בתיק, לאחר מתן גזר הדין.

למעלה מכך, לא הוטעם מדוע המבקשת לא ביררה אודות תוצאות הדיון, המשליכות על רשיונה במשך שנתיים.

על המבקשת לעקוב אחר ענייניה והטיפול בהם.

על כן יוצא איפוא, כי הבקשה נדחת. עיכוב הביצוע בטל.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, בהעדר הצדדים.